



De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Item Certamen eiusdem sanctæ & gloriosæ Martyris Christi Barbaræ.

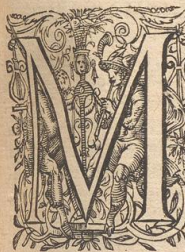
[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

His ego Theodoricus Pauli de Gorcum quia interfui, & prædicti Henrici confessionem quatèr audiui, sacramenta administrai, vulnera eius ac membra tractavi, tractandaque alijs obruli, ipsum prætereà tenui inter brachia mea morientem, & ne modico quidem tempore, vt rogatus quoquè à filiabus & amicis, ab eodem recessi, non potui tam glorioso miraculo testimonium non præstare, & hæc ad Dei gloriam scribere.

ITEM CERTAMEN EIVSDEM SANCTÆ
ET GLORIOSÆ MARTYRIS CHRISTI

Barbara, Authore Simeone Metaphraste.

Habetur apud Aloysium.



MAXIMIANO impio Imperatori, qui studij plurimum conferebat in errorem idolorum, hoc maximè perpetuò erat curæ, vt dæmones quidem coleret, & impietatem omnibus opibus & viribus confirmaret: ij autem, qui Christi diuinum nomen colebant, aut piam fidem abiurarent, aut varijs traditi supplicijs, cum bonis omnibus quæ aderant, vita quoquè violenter priuarentur. Quædam autem regio, quæ vocatur Heliopolis, virum habebat insignem, religione quidem gentilem, valdè verò diuitem, & huius mundi splendore clarissimum. Is vocabatur quidem Dioscorus: vnus autem puellæ erat

Decemb. 4.
Cap. 1.

Dioscorus
pater S. Bar-
baræ.

S. Barbara
in turri cõ-
moratur.

pater, cui nomen erat Barbara. Eius verò in illam is erat amor, qui debebat esse eius, qui in illam solam omnem suam spem defixerat. Eam cum, vt quæ esset vultu admodum formosa, & pulchritudine eximia, vellet conseruare integram, & nulla labe pollutam, & idè nec sineret quidem adspici ab ijs, qui foris erant, excelsa turre constructa, & domo in ea artificiosè ædificata, illic beatam ità collocauit habitandum, vt nec vlli ad eam pateret aditus, nec vir vllus eam attingeret oculis. Erat autem hoc opus diuinæ prouidentia, quæ futurū diu antè considerabat. In ea enim paraclæti gratia latentes eius oculos latenter attingens, & illuminauit luce diuinæ cognitionis, & verum Deum notū ei fecit admirabiliter. Habebat ergo turris virginem, quæ ædificata erat super fundamentum fidei, & conseruabatur ad hoc, vt esset salus multorum.

Cum autem iam esset nubilis, pater erat valdè sollicitus, quifnam esset eam accepturus vxorem: & multi quidem & genere & opibus præstantes, de eius coniugio cum eo sermones contulerunt. Eius enim pulchritudo, etsi non conspecta, auditione tamen accepta, faciebat vt eius nuptiæ magna contentione peterentur. Verum enim verò patri videbatur esse indecorum & planè illiberale, si quod ipse magno agebat studio, filia non notum existeret, & eius scopo minimè assentiretur. Ad eam quidem certè veniens, de matrimonio cum ea communicat, & quanto studio & quanta cura ei prouidere cuperet, significat. Illa autem cum non modò corde, sed ne summis quidem auribus eam rem vellet admittere: sed tanquàm absonum & absurdum aliquid id reiecit, & ipsum patrem iratè repulit: & Ne de ea redixit, necum iterum verba feceris. Nam tu pater deinceps non vocaberis, & efficies, vt ego mihi manus afferam. Pater autem statuens longè esse honestius persuadere, quàm cogere, ratusque eius constantiam non esse pertinaciam, nec inobedientiam, sed vehemens desiderium castitatis: & alioqui ei præbens tempus deliberandi, sperans fore, vt fortasè muraretur, & ei morem gereret, cum nihil dixisset ampliùs, ex turre quidem descendit protinus: veniens verò ad lauacrum, quod tunc ædificabat, torus ei vacabat. cuius vrgens ædificationem, & magnam artificum adducit multitudinem: & cum, vt quamprimùm effectum redderent ædificium, mandasset, & eis integram mercedem præbuisset, ipse in longinquam profectus est regionem.

Cap. 2.

Omnino
recusat nup-
tias.

Lauacrū ei
conditur.

Cum diu autem esset moratus in ea peregrinatione, Dei ancilla Barbara descendit ex turre, visura quemadmodum fieret lauacrum. Deindè cum illic fuisset, & contemplata esset partem, quæ vergit ad meridiem, duas habere fenestras, quæ lucem

Cap. 3.

cem

IULS

CP
ATI

cem præbeant, reprehendit artifices, dicens: Cur duabus fenestris tertiam non adiccistis, cum sic & maius lumen posset accipi, & id simul esset futurum elegantius & magis decorum? Cum ij autem dixissent, Pater tuus sic iussit: instabat Barbara ut aliam adijcerent. Cum ij verò alteram vererentur addere, patris metum adducen- centes tanquam honestam excusationem, beata Barbara tres simul ostendens cum digitis, Vobis, inquit, tres sunt constituendæ fenestra. Si pater autem ægrè ferat, ipsa reddam rationem. Cedunt artifices, & implent id quod eis imperatum fuerat. Postquam verò fuit effectum totum lauacri ornamentum, sæpius accedens sancta ad id contemplandum, quoniam cor eius possidebat diuini spiritus gratia, & per fidem impletum erat fiducia in Christum, stans ad piscinam, & adspiciens ad Ori- entem ijs, quæ erant in ipsa, marmoribus digito impressit figuram diuinæ Crucis, & ut posteris quoque notum esset id, quod factum fuerat, & Christi virtus prædica- retur, Crucis figura, quæ digito erat signata, tanquam ferro insculpta, in hodie- num vsque diem signata ostenditur in marmore, non ad radices solum admiratio- nem, sed etiam ad maiorem fidem adducens spectatores. Verum enim verò in ho- diernum vsque diem hoc quoque lauacrum conseruatur, quod ijs, qui sunt Chri- sti amantes, curat omnem dolorem. Quod quidem si quis velit comparare cum fluentis Iordanis, aut cum fonte Siloë, aut etiam cum piscina Probatica, à veritate minimè aberrauerit. Etenim per illud similiter Christi virtus ostenditur multa efficere admirabilia. Per hoc ergò lauacrum martyr aliquando transiens, cum in simulacra iniecit oculos, quæ ab eius patre colebantur, & dij malè existimaban- tur, eorum quidem aspectu ægrè tulit: grauiam autem edens suspiria propter eius, qui ea colebat, animam planè nullo sensu præditam, deinde illorum quoque vultus conspuit, dicens: Similes vobis fiant, qui vos adorant, & omnes qui vestro indi- gent auxilio. Sic dixit, & cum in turrem rursus rediisset, orationibus vacabat & ie- iunijs, & tota dependebat à bonis cælestibus.

S. Barbara iuber tertiam adijci fenestram in lauacro.

Nota signū Crucis, & in eo factū diuinitus miraculum.

4. Reg. 5. Ioan. 9. Ioan. 5.

Psal. 113. Vide sanctæ virginis ex- ercitia, Cap. 4.

Pater ægrè fert tertiam adiectam fenestram.

Patri prædica- car S. Trini- tatem.

Ille cædem ei afferre vult.

Insigne mi- raculum.

Ioan. 8. Ioan. 10. Cap. 5.

Non multum temporis intercessit, & iam pater ad eam reuersus, & quæcumque erant domi, considerans, postquam in lauacrum iniecit oculos, visa tertia, quæ du- abus adiecta erat, fenestra, rogauit quonam modo hoc factum fuisset præter eius iussum. Cum autem illi ei exposuissent, quæ innouasset filia, eam accersit & roga- uit. Illa verò nullo modo negauit: sed dixit oportere sic fieri, & rectè factum esse asseuerauit. Ille verò statim motus ad iram, Dic mihi, inquit, quomodo & quanam ratione ita se habet meliùs? Illa autem, Quatenus, inquit, tres multum differunt duobus. Nam tres, inquit, fenestra illuminant omnem hominem venientem in hunc mundum. Hoc verò dixit omnino, sanctæ Trinitatis significans maiestatem. Deinde pater conturbatus nouitate sermonis planè admirabilis, cum eam seorsum assumpsisset, & venisset ad ipsam lauacri piscinam, Quonam modo, inquit, lu- men trium fenestrarum illuminat omnem hominem? Illa autem, Attende, in- quit, pater, & intelliges id quod dictum est: & simul ei ostendit signū Crucis. Dein- de etiam ostendens digitis, Vide, inquit, Pater, Filius, & Spiritus sanctus. Ab hac luce omnis creata natura illuminatur intelligenter. Hunc itaque verum sermo- nem cum mala & ad mendacium exercitata aures minimè tulissent, ira fuere re- plera: & pater oblitus se esse patrem, tyrannus properauit esse & parricida, & qui pendebat ab humeris, stricto ense pater aggressus est sua manu occidere Barbaram. Illa autem cum manus simul & oculos & mentem in cælum sustulisset, eum qui potest dare salutem, vocabat ad auxilium. Ille verò non neglexit ea facere, quæ consueuerat: sed quomodo Teclam protomartyrem conseruauit ea ijs, qui perlo- quebantur, petra quæ occurrerat, iubens, ut distrumperetur, & eam sinu exciperet: ita hanc quoque gloriosam simili conseruat miraculo. Nam cum ille carnifex (no- que enim parricidam fas est vocare patrem) ense sublato procederet in filiam, petra scissa in duas partes, eam excepit diuino & omnipotente nutu, & ne à manibus cædem spirantibus caperetur, conseruauit, transmittens ad loca me- gis montana. Sed nec sic quidem poterat intelligere, qui ipsis lapidibus erat me- gis impatibilis, & minùs sensu præditus. Adhuc enim eodem incitabatur impetu, & desiderabat accipere filiam: non ut qui esset pater, sed potius filius eius, qui fu- it homicida ab initio, ut dicam cum diuina scriptura: ut, cum inuenerit, simul ma- cter & perdat.

Cum verò in duos incidisset pastores, rogauit an de ea scirent aliquid. Ex his autem

SUR

g be
10
RV
5

autem alter quidem, qui erat animo misericors, & cui displicebat, eam quam pater persequeretur, proderet, statim negavit, & se simulavit ignorare, mendacium salutare pro veritate, quæ laderet, eligens. Caterum hic aperte erubescat Herodes, qui non rectè seruabat iusiurandum, ut etiam aliquid inferam narrationi, & qui, ut malam defenderet voluptatem, stabat iusiurando. Alter verò nequaquam quidem lingua, sed digito, quod est sceleratius, indicans, ostendebat viam, quæ ad ipsam ducebat. Quod factum est itaque, non tulit iustitia, sed statim sceleris intulit supplicium: & cum eius oues execrata esset martyr, non amplius erant oues, sed mutata fuerant in scarabeos, qui ad perpetuam sceleris accusationem, sanctæ Barbaræ sepulcrum perpetuo circunvolant. Hæc ergo dolosi pastoris vestigia securus amens Dioscorus, cum sanctam in monte comprehendisset, primum quidem ita ut erat ira percitus, conscindit verberibus. Deinde eam coma apprehendens & vi trahens, tunc quidem includit in parua domuncula, imponens custodes, & ostium obserans & obsignans. Deinde etiam magna celeritate veniens ad Præsidentem Martianum, qui tunc illic gerebat magistratum, refert ei rem omnem. Summa autem erat, quod deos quidem negasset filia: res verò Christianorum elegisset præter spem honorare. Hæc dixit, & adductam tradit in manus illius, cum eum prius adegisset sacramento, non parvum esse filia, (ô paterna viscera, pater) sed violentissimè eam esse tractaturum, & esse grauissimis consumpturum supplicij.

Martianus ergo cum sedere protinus fecisset iudicium, & sanctam curasset sistendam: tunc morum contemplatus honestatem, & formæ pulchritudinem patris sacramenti oblitus, eam paratus erat magis mirari, quam castigare. Sic ergo & verbis benignioribus, Miserece tu, dicebat, ô Barbara, promptoque & alacri animo nobiscum dijs sacrificia. Nam ego quidem tuam curam gero, & parco tormentis talem subijcere pulchritudinem. Sin autem non paruëris, me deinceps cogeste uti, ut volo. Martyr autem, Ego sacrificium, inquit, laudis Deo meo offero, qui creauit cælum & terram, & omnia quæ in eis sunt. De tuis verò, inquit, vanis dijs, prædictum quidem est à Dauide in diuino spiritu: Simulacra gentium argentum & aurum, opera manuum hominum. & Omnes dij gentium dæmonia: Dominus autem cælos fecit. Ei verò ego quoque assentior, esse vanam, quæ est in eis, spes, & inanem aperte confiteor. Hæc cum dixisset martyr, iudex ira accensus, iubet eam exui, & cru delibus boum neruis crudeliter cædi. Deinde cum vellet ei efficere sensum acerbiorum, iubet plagas cilicio arteri. Cum puniretur ergo tam inhumane, aperiebantur graues fontes corporis, aded ut totum solum irrigaretur sanguine virginis. Deinde post verbera eam carcer excipit, dum occupatus esset Præsides in deliberando, cuiusmodi supplicio eam postea traderet.

Cum autem iam esset nox media, lux ipsam circuncirca illuminat à superis, & Christus apparet, qui & ei addebat animum, & iubeat ut nullo modo timeret mala hominum. Ego enim, inquit, sum tecum, & seruaberis sub umbra alarum mearum. Nondum finem acceperant verba, quæ fiebant martyri, & quod ab Esaia dictum est, in ea est consummatum. Nam cum citò ei exorta essent curationes, & plagæ, tanquam non fuissent ab initio, à corpore expulsa essent, gaudium tenuit sanctam & exultatio, & lætitia æterna super caput eius, ut rursus dicam, quod dicit Esaia. Mulier autem quædam pia, & timens Dominum, nomine Iuliana, tunc conuersans cum martyre, postquam admirabilia, quæ in ea facta sunt, est intuita, & quem admodum continuo plagæ euauerunt, Deo dans gloriam, & instar sororis cum martyre consentiens, seipsam preparabat ad plagas & flagella. Deinde cum Præsides ad secundam sedisset examinationem, adducta ad eum sancta, & viso admirabili omnibus spectaculo, quod nec leuis quidem in eius corpore laceratio, neque villis vibex apparebat, Iudex ad veritatem aperte cæcutiens, mittens magnæ Dei potentia ascribere id, quod factum fuerat, & prioris vitæ & erroris duci poenitentia, ille potius omnem exiit pudorem, & dijs suis impudenter eam attribuens sanationem: Vides, dixit, ô Barbara, quemadmodum te dijtuentur, & tuam curam gerunt, qui tuas plagas curarunt. Cui martyr Christi: Qui similiter, inquit, atque tu cæcutiunt, & humana manu indigent ad hoc, ut perducantur ad essentiam, quemadmodum tale quid potuerunt facere? Sed si vis scire quisnam sit, qui me sanauit, dicit Iesus Christus filius Dei viui: quem fieri non potest ut contuearis, cum profundis tenebris impietatis orbatus sis oculis animæ.

Mendacium salutare, pu-
tata virgini.
Mat. 14.

Crudeliter
in S. Barba-
ram fecit
pater.

Cap. 6.
S. Barbara
sistitur ad
tribunal.

Psal. 113.
Psal. 95.

Cap. 7.
Christus ei
in carcere
apparet.

Esa. 35.
Iuliana mu-
lier, marty-
ris associ-
ata.

Constans
vox marty-
ris.

Cap. 8.
Immaniter
cruciat.

His verbis Præses ad maiorem accensus iracundiam, & non valens se continere, iubet ijs, qui aderant, ferreis pectinibus latera virginis scindere, & tedis ignis membra iam lacerata vrere. Deindè etiam malleo percutere venerandum eius caput. Quæ quidem cum celerrimè fierent, ea videns pia Iuliana, & animo agrè ferens, cum non posset opem ferre, faciebat quod poterat, & suum in eam amorem ostendebat, nihil curans eos qui aderant, nec Præsidem: sed vberes lachrymas effundens ex oculis. Cum eam ergò adspexisset Martianus, & quamnam esset didicisset, postquam eam quoquè audiuit esse Christianam, & Barbara misericordia mota, animo perturbari, iubet eam quoquè comprehendere, & ligno suspendi, & similiter quoque martyri, pectinibus ferreis latera discerpi. Atque varijs quidem certaminibus exercita Barbara, cum acerbè laniaretur, oculis in cælum sublatis, Tu nôsti, inquit, Deus cognitor cordium, quòd te desiderans, & tuas amans leges, me totam tibi obtuli, & à tua pendo dextera. Tu ergò Domine, nè me derelinquas: sed me per tuam suscipias misericordiam, & nos ambas confirma & corrobora, vt cursum presentem peragamus. Sed sic quidem martyr Christi Dominum, propter quem hæc sustinebat, rogabat, vt eius auxilio roboraretur naturæ imbecillitas. Sciebat enim cum esse veracem, qui dixerat: Spiritus quidem promptus, caro verò infirma.

Item S. Iuliana.

Matt. 26.

Cap. 9.

Vbera carni excinduntur.

Psal. 50.

Gravè supplicium pudicissimæ virginis.

Cap. 10.

Precatio S. Barbaræ.

Tyrannus autem, vt qui ei se omninò opposuisset aduersarium, vt animi si pereret fortitudinem malorum copia, conuertitur ad aliud supplicium: & iubet eorum vbera scalpello effodi. Scio vos ad solum perpeffionis auditum caligasse. Quid ergò effecturum erat vt hoc paterentur, id què hoc femina, nisi amor quo tenebantur, Christi, inquam, amor inexpugnabilis? Sedenim Christi ancillam Barbaram minime latebat, quòdnam esset eis medicamentum aduersus dolorem tam vehementem. Propterea rursus inuocabat supernum auxilium: Nè auertas à nobis, dicens, faciem tuam Domine, exultationem tui salutaris, & spiritu principali confirmanos in timore. Cum verò ad hoc supplicium ambabus esset vnus animus, & vna & eadem constantia ac tolerantia, Præses aliquid callidius, vel potiùs malignius excogitans, eas disiungit à se inuicem: & Iulianam quidem tradi in custodiam, Barbaram autem iubet nudam traduci per regionem, & præterea flagris cædi. Martyr ergò tam turpiter & tam indecorè circumacta, rursus faciebat ea quæ confecerat, & in cælum defixis oculis, Qui cælum, aiebat, circundas nubibus, & terram tanquam sciscijs contegis caligine, ipse quoquè ô Rex, meam operi nuditatem: & effice, vt mea membra non cernantur ab oculis infidelium: nè tua ancilla subfanner & irridetur ab ijs, qui nos circumstunt. Audiuit extemplo sancto suo velox Deus ad defensionem: & statim apparens, cor quidem eius implet gaudio: quæ sub visum autem non cadebat, eam stola induit. & cum sic peregisset transeccionem, rursus eam ad sceleratum adducunt Martianum.

Postquam ergò cognouit eam, & quæ idem sentiebat, pulcherrimam Iulianam, neque bonorum promissis, nec malis intentatis vel tantillum persuaderi, canens nè maiori afficeretur dedecore, vt quod esset apertè stultum ea tentare, quæ fieri non possent, fert in ambas sententiam, vtrique iubens caput amputari. Præses autem filia occisor pater, cum esset spectator eorum quæ fiebant, non hoc satis habuit, neque contentus fuit tam magna calamitate, quòd paternis scilicet videret oculis Iulianam, eamque tam pulchram, manibus perimi licetorum: sed nisi ipse suam manum inferret, hoc iudicabat esse imbecillitatem & animi mollitiem, perinde ac nisi ille quoquè cerneretur malus, arbitraretur esse manifestum dedecus. Propterea ergò iam prolata sententia, assumit martyrem, facturus eadem proprijs manibus, cum ergò abduceretur in montem, & ipsam consequeretur Iuliana, Barbara iam vitæ exitum acceptura, curam gessit sibi charæ orationis, & genibus flexis: Precipij expers, inquit, Deus, qui cælum extendisti, tanquam fornitem: terram autem fundasti super aquas: Qui nubibus iubes vt pluant, & produxisti Solem, vt luceret præberet omnibus: & communiter hæc & iustis & iniustis, & bonis & malis simul suppeditas, tu quoquè nunc me precantem exaudi, ô Rex, vt qui tui nominis & meminerit decertationis, nè pestilens morbus in eius domum ingruat: neque, vltimè aliud ex ijs, quæ possunt corporibus afferre damnum & molestiam. Scis enim, Domine, nos esse carnes & sanguinem, opera intemperatarum tuarum manuum, & hinc

SUR
g b e
NO
RV
5

norata tua imagine & similitudine. Dixit, & vox de caelis audita est admirabiliter, ad caelum vocans ipsam & Iulianam sociam certaminis: & simul pollicens implenda ea, quae petierat. Hanc iucundam vocem cum audisset Barbara, iter ingredi perrexit: & ducta est ad locum sui decessus.

Cum eo autem peruenisset, inclinato capite, paternis manibus, paterno ense accipit consummationem, bonus fructus ex mala arbore, apprensus manifeste: Iuliana quoque simul cum ea ibidem consummata a quodam ex ijs, qui illic erant militibus. In eo autem loco, ubi haec facta sunt, impiu quoque patrem diuina persecutum, & quod nulla esset spes curationis. E monte enim reuertens feritur fulmine, & vita omnino priuatur, non hac solum fluxa, sed ea etiam, quae manet, ille verè miser & vtriusque indignus. Transijt autem ad Praesidem quoque Martianum huius diuinitus immissi ignis impetus, planè initium & certum signum illius ignis immaterialis, qui ipsum aeternum est puniturus. Valentianus verò vir quidam pius & religiosus, cum martyrum sacra sustulisset corpora, & sacris, vt oportebat, honorasset canticis, ea pie & honorificè deponit in loco, qui dicitur Gelassus, qui abest duodecim milliariis ab Euchaitis, morboru medelam, animarum exultationem, piorum virorum amabilem delectationem: Ad gloriam Christi veri Dei nostri, Quae decet honor, potentia, maiestas & magnificentia, nunc & semper, in secula seculorum, Amen.

Cap. II. Patris sui manibus virgo sanctissima decollatur. Vlcio diuina in paritidam.

DE MELETIO Archiepiscopo Antiocheno, cuius memoria habetur quarta Decembris, extat Sermo D. Iohannis Chrysostomi Tomo primo, quarat eum Lector 12. Februarij.

DE SYMPHRONIO verò & OLYMPIO, habetur in actis S. Stephani Papae, quarat Lector in Tom. 4. secunda die Augusti, cap. 7. & deinceps vsque ad vndecimum exclusiue.

VITA S. ANNONIS ARCHIEPISCOPI COLONIENSIS, SCRIPTA GRAVITER IVSSV REGINHARDI, SIGEBERGENSIS CAENOBII ABBATIS, A QUODAM, QUI TAMEN NOMEN SUPPRESSIT

Sum: satis autem indicat, se Sigeburgensis caenobij monachum fuisse.

Is Reginhardus fuit beati Annonis equalis.

PROLOGVS AVTHORIS.



Um nonnullis id consuetudinis sit, reprehensionem magis, quam emendationem fraternae operam dare: cumque sint & alij, partim inuidi, partim rerum ignari, qui contraria sentiant ijs, quae propositi operis series pollicetur: ea nobis vtiq; consolatio est in descriptione vitae sancti patris Annonis, quod obedientiae non leuis necessitas ad hoc nos impulit: & quod is laudes eius declamaturus in medio testis habetur, quem & deuotionis puritas, & rerum notitia vrgent in id ipsum: quem & auctoritas tanta roborat, vt etiam sit idoneus per se fidem facere eorum, quae aliunde testibus vacant. Hic est, inquam, pater Reginhardus, caenobij Sigeburgensis venerabilis procurator: qui formam scribendorum tradens, ita me suorum vltimum huic operi subiugauit, vt cum verbis proprijs vtar, eius omnino sensum sequar: sicuti moris est puerulis, elementa praeferentibus, id sonare, quod prius vox monitoris praemisit. Eius est impositi laboris merces, ipse legentium profectibus singulariter coronabitur: nobis nihil hinc debetur, praeter quod dum obedientiae voto praecipiente concordauimus, suis participari praemij, aliquod spei patrocinium habemus. Quisquis ergo non immemor animalis bruti, quondam in nostra verba diuinitus prorumpentis, hanc vel auribus dignatus fuerit historiam, credo, non valde personae, vel verborum vilitate mouebitur, dummodo narratio tota illi seruiat, quem in sanctis suis laudare iuuenes & virgines, senes cum iunioribus per Psalmistam & monemur, & praecipimur. Caeterum de prolixitate nemo causetur. Quem diligimus & veneramus, cuius elemosynis & patrocinij die noctuque sustentamur & regimur, honore digno nunquam a nobis recompensabitur. Quod & ipsum de suo quenque patrono, si deuotus est, sentire non dubitamus.

Fides historiae huius.

Procurator, pro, Abbas.

Num. 22.

Psal. 148.

IULS

CI
ATI